

אורות השבת

גלוון מס'
907

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בארץ-ישראל
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טריקי

פרשת השבוע
ויקהיל - פקדוי
שבת החדש

עורך
הרברט אדרי

דבר רב העיר שליט"א

מנהיגות לモפה

ויקהיל משה את כל עדת בני ישראל...

(שמות לה, א)

ויקהיל משה: והוא לשון הפעיל, שאינו אוסף אנשים בידיהם אלא הן נاسפים על פי דיבורו.
(רש"י)

יש מנהיג הנזק לכוח השורה ומערכות השלטון, כדי לאכוף את הוראותיו לציבור, וזהו יוסיף אנשים בידיהם. אך יש מנהיג אשר בעצם אישיותו יכול לנכס את כל עדת בני ישראל! בלי כוח הרתעה או שכנוע, מפני שדבריו נשמעים מאלהם, וזהו מנהיגות מופתית – האוסףת אנשים על פי הדיבור.

וברו שוד כוחה של מנהיגות מעין זו, באמידת הערכה שהציבר חש כלפי מנהיג האשר ונעדת רדק להטיב עמהם. ואכן כבר הוכיחו מושרים נפשו של משה ריבינו להצלת הדור, עד כדי יואם אין מחני נא מספרק". ועל כן שוב לא יפלא, כיצד היה בכוח דיבוריו בלבד כדי להקליל את כל עדת בני ישראל! – בלי יצא מהכל!

ועתה שא נא ענייך וראה, עד כמה השפעה מנהיגותו של רב יהודה הימיא גם לאחר פטירתו מן העולם, וכמה הם דברי הגם' בכתובות (קג, ב): 'ההוא יומא דאשכבותיה דברי, נפקא בת קלא ואמרה כל דוחה באשכבותיה דברי – מזומנים לח'י העולם הבא' (בימים פטירתו של רב יצחקה 'ה' מזומנים) שתממו, והלא בלא כי כל ישראלי לח'י העלים הבא). ועיין שם בטעפות ('ה' מזומנים) שתממו, והלא בלא כי כל ישראלי יש להם חלק לעולם הבא. ותירצטו בשם ריבינו מאיר, שמדובר כאן בלא דין ובלא יסוריין. והתemptה בולטת, והלא חי' העונה'ב' הם פרוי עמל של שנות חיים וככליה... וכמ"ש מעשיך יקרבך ומעשיך ירחוך. ומקדמא דנא דומה שלעצמו כדי לזכות את האדם בח'י העונה'ב', אלא שהוא 'הגורם' שהביא את האדם לידי חי' העונה'ב'. והיינו שלל ידי שהשתף האדם בהසפדו של ריבינו הקדוש וישמע על מעשיו וסדר הנחותיו המופלאות, על כרך שפתח לנו ווחליט לידבק בדריכו של הצדיק, והחליטה זו היא למשה הצד הראשו וראשית הדריך אשר בסופה נתעלת האדם למדרגה רמה ונשגבה של התקרכות אל השמי'ת, עד שמכוח מעשי' זכה לח'י העונה'ב' בלא דין ובלא יסוריין. ובאמת שבאיור זה הוא מוכחה, שכן בלאudo אין לנו מושג והבנה כלל במאמר זה.

ועל צא ולמד, לדברי המשנה בשלתי מסכת סוטה (מט, א): 'משמעות רב בטליה עונה ויראת חטא. ובגמ' שם – א"ל רב יוסף לתנא, לא תיתני עונה דאייכא אנא. א"ל רב נחמן לתנא, לא תיתני יראת חטא דאייכא אנא'. וכבר תמה המהרש"א שם, שאין דרך החכמים להתפרק ולהשתבח במעלתם וכמ"ש יהלך זר ולא פיך, ועיין שם מה שכתב לבאר בז. ובויתר פלא על דברי רב יוסף, וכי אייזע עונה היא זו, שהאדם מעיד על עצמו שהוא עני. ובאמת מכוח תמייחה זו כי רביה, מצאנו להגר"א אשר נדחק לפרש דהאי יאנאי דאמר רב יוסף, לא קאי על עצמו אלא שם תנא הוא. אך מה נעשה שבדברי רשי' שם דהאי אנא מפורש, דקאי על עצמו – 'שאני ענוטה'. ובהתוית בז' ראית לי הגר"ח ייצ'יק צצ'יל' (בנסעינו מעיני הטעים פר' בחוקות) שכותב לבאר עניין זה בטוב טעם והוא, שרבע יוסף מש' דברי התנא פגעה כביכול בכבודו של רבינו הקדוש, שכן אם אחרי מוות בטלה עונה, נמצא שחילילה לא היה בנסיבות להשפיע על תלמידיו אחורי. ועל כך התקומות רב יוסף ואמר 'לא תתני עונה דאייכא אנא', והיינו שאני הושפעתי ולמדתי מידה יקרה זו מריבינו הקדוש, עכ"ד. וכן צרייך לומר בדברי רב נחמן – שזכה למידה יקרה זו של ראית חטא, בזכות השפעתו של ריבינו הקדוש לתלמידיו אחורי. ועיין ברשי' מסכת מגילה (כח, ב' ד' רבי רב נחמן), שרבעי היה ימחסידי בבל', מתוך שעהיד על עצמו בסוגין שהיה ירא חטא. נמצא לפי זה, שרבע יוסף רכש את מידת העונה, ורב נחמן הגיע למדרגה כה נשגבה של יחסיד ובבל', רק בשל השפעת כוח מעישו של ריבינו הקדוש.

ויתריה מזו מצאו בתلمוד ירושלמי (ביצה ח, ב): 'רבי יוחנן וריש לקיש תריהו המשך דבר רב העיר במדור' אורות ה�建ות'

דבר העוזר

העושר והכבד לחי העולמים

'קחו מאיתכם תרומה לה', כל נדיב ליבו יביאה את תרומות ה", דקדק בעל התניא מפני מה בתחילת נאמר "תרומה לה" ובסוף הפסוק שניה ואמר "תרומות ה"'. מבאר הבן לאשרי' שמדובר כאן בשני סוגים תורמים, אחד "קחו מאיתכם" התורם מתוך תחושים של קoshi וגוואה וחושב שכspo ורכשו שייך לו, זאת "תרומה לה" בדרגה פחותה משלו נטפלת לה. אבל השני "כל נדיב ליבו" התורם בשמחה ובטוב לבב כלו חדור אמונה וביתחון שהעושר והכבד לח'י העולמים, ונונן בתחשוה שהוא רך "יבאה" מוליך ומביבא מכאן לכמ' הכל ומידך נתנו לך', זאת לה' תרומות המשכן שנאמר כי ממק' הכל ומידך נתנו לך', זאת תרומה אמריתנית הנקרתת "תרומות ה".'

מככם גבור ליום ואלכין

הרברט אדרי

רב המרכז הרפואי "סורוקה"

וק"ק שבטי ישראל שכונה יא' באאר שביע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים						
מדויק לבאר-שביע						
יום ר' י	יום ה' י	יום ד' י	יום ג' י	יום ב' י	יום א' י	יום ח' י
יום חמ"נ (20.3.21)	יום חמ"נ (19.3.21)	יום חמ"נ (18.3.21)	יום חמ"נ (17.3.21)	יום חמ"נ (16.3.21)	יום חמ"נ (15.3.21)	יום חמ"נ (14.3.21)
4:28	4:30	4:31	4:32	4:34	4:35	4:37
4:35	4:37	4:38	4:39	4:40	4:42	4:44
5:48	5:50	5:51	5:52	5:53	5:54	5:55
8:08	8:09	8:10	8:11	8:12	8:12	8:13
8:45	8:46	8:46	8:47	8:48	8:49	8:49
9:46	9:47	9:47	9:48	9:48	9:49	9:49
11:48	11:48	11:49	11:49	11:50	11:50	11:50
12:19	12:19	12:20	12:20	12:21	12:21	12:21
16:53	16:53	16:52	16:52	16:51	16:51	16:50
17:54	17:54	17:53	17:53	17:52	17:51	17:51
18:09	18:08	18:08	18:07	18:07	18:06	18:05

שבת מברכין'

המולד במווצאי שבת קודש שעה 19:03-1-5 חלקיים.

ראש חודש ניסן ביום ראשון העבע"ט.

זמן הדלקת הנרות

- פרשת השבוע:** ויקהיל - פקדוי
- הפטרה לספרדים:** כה אמר וב' פסוקים מנחיר חדש
- הפטרה לאשכנזים:** כל העם
- כניסת השבת:** 17:29
- יציאת השבת:** 18:21
- רבנו תם:** 19:03

אורות הנסיבות

אם רמיון, אנה לא זכין לאורייתא אלא בגין דחמיינו אצבעתיה דברי מוגליין דידי' לא זכינו לתורה אלא משום שראיינו אצבעו של רב שיצא משווולו. הרי לפניו הגדרה מבילה על אודות עוזם כוח השפעתו של רב על סביבתו, שהרי רב יוחנן וריש לקיש העידו על עצם של זכו בקנין כל תורתם אלא מפני שריאו את 'אצבעו' של רב, ואם כך הגע עצמק כמה תורה היו מושגים אילו זכו ללמידה תורה מפיו. והדברים מופלאים ונשגבים הם מביננו, שכן היהיך על ידי ראיית 'אצבעו' של רב, הגיעו לקנין תורתם. ועל פי המבואר לנו"ז ברור, ש'הרואה' האמורה בכאן אינה התרבות. אלא היא היתה 'הגורם' שהביאה אותם לידי מדרגתם הנשגבת. וכדרך שדרשו במדרש ויקרא רב' א' על הכתוב בדוד המלך ע"ה (שמואל א-טז, יב) והוא טוב רואי: 'א'יר' יצחק טוב רואי בהלה כל הרואה נזכר לתלמידיו. והיינו שעיל דידי' ראיית דוד המלך, משתוקק האדם לידבק בדרכיו כדי להגיע למדרגתו. וזה שאמר נזכר לתלמידיו, אינה עניין רק למנהג הדור. שכן כל הורה מהתקף את דוד מעלה זו, מורה המתקף את תלמידיו וכו', צריך לשאוף להגיע לדרגה זו, מפני שאינו דומה חינוך 'יבדיים' לחינוך 'בדיבור'.

וראייה נפלאה זהה, נמצא במשמעותו של שמו. דהנה כשנגלת מלאך ה' אל האשה ובישר לה לעידת בה, הורה לה: יעתה השMRI נא ואל תשתי יין ושכר ואל תאכל כל טמא כי הנה הרה וולדת בן ומורה לא יעלה על ראשו כי נזיר אלהים יהיה הנער מן הבטן והוא יחל להישע את ישראל מיד פלישתים (שפטים ג-ה). וכן חזר להורות למנוחה בעלה: יויאמר מלאך ה' אל מנוח... מכל אשר יצא מגן ה' יונן לא תאכל ויין ושכר אל תשת וככל טומאה אל תאכל' (שם ג-ה). ויש לתמוהה, בשלמה אשמת נהיה צריכה להישמר בכל זה, כדי לילדת את בנה בקדושה ובטהרה כנהה וכיהה לנזיר אלהים אשר ועד להרישע את ישראל. ברם, מודיעם גם מנוח להישמר בכל זה ולנהוג במצוירות, וכי גם הוא מודיע להיות נזיר אלהים ומושיען של ישראל! וממצאתו לבעל משך חכמה' שביאר, שכן גם מנוח היהיך להנגן בנזירות, כדי לשמש דוגמא אישית לבנו שמשון. שכן הגע עצמק כיצד יוכל לחנק את בנו בדברים מופלגים כל כך של נזירות מיין וכו', כשהוא עצמו שותה יין כאוטות נשפוא!

ובזה אמרתי לבאר דברי רבותינו אודות חכם אחד, שישב ארבעים תעניות! כדי שיחור בו למוטב. ואכן רמול כל האמצעים החינוכיים שלא פועלו כלל לתיקונו. וצריך ביאור גדול, וכי תעניות האב יכול לתקן את קלוקולי הבן! ובכלל מה לחינוך עם תעניות האב יכול לתקן את קלוקולי הבן! רמול מה שעשוי של אותו חסיד, נראה שכן אין לך אמצעי של חינוך גדול מזה, והוא 'הדוגמא האישית'. שכן הגע עצמק, ראי את עוד, הרי עינינו הרוות לגדולים וטובים, שלא ראו נחת מיזעח חליציהם. ברם לכשנתבונן במעשהיו של אביו חסיד, נראה שכן אין לך אמצעי של חינוך גדול מזה, והוא 'הדוגמא האישית'. שכן הגע עצמק, ראי את אביו היושב בתענית ימים רבים כל כך, ומצבו הולך ומחמיר מיום ליום, והוא שואל שוב ושוב, אבא! מודיע אתה מס肯 את נפשך הלא מצבך הולך ומדרדר... ולאחר ארבעים יום של לחץ הבן, מטיח בו האב, רק אתה יכול להציג את חמי, על ידי שיפור מעשיך, מפני שאתה נוכחות אינו נותן מנוח לנפשי. ואכן דוגמא אישית של מסירות נפש דודה כל כך, היא זו שפלה לשבור את ליבו של הבן, במקרים שנכשלו כל שאר אמצעי החינוך.

וזהו לעניות דעתינו, עומק דברי הגמי' בברכות ז, א': 'טובה מרבות אחת בלביו של האדם – יותר ממהם מלוקוטי'. ושוב הלב משותם, היאך אלף מלוקוט לא יועלו יותר ממרדות אחת בלביו של האדם. ברם, כבר הוכיח לפני, שחידיה לנכני נפשו של הבן, שהוא יותר ממלוקוט. וברור שאין לך מפתח טוב יותר לשעריו ליביו של הבן, יותר מאשר הדוגמא האישית של הוריו ומוריו.

מכהן גבור לדורותם
הרבי יהודה דרעי
הרבי הראשי ורבא"ד בא-שבע

הרבות והمواצת הדתית בא-שבע
מחלקת הנסיבות

בשורה ממשמה

הננו שמחים לברר לציבור הרוחני כי בימים אלו הצטרפו
למעיל "הכשרות הרג'יכל" שע"י "דרבנן" ב'

איטלין סרוצי נתנא
רחוב מרדכי הגטאות ב' ש'
ברכת יאלון עננים ישבעו

אורות הפרשה

דילג הקב"ה על הקץ בזכות האבות

"בק"ע לגילג'ת מחצית השק"ל" סופי תיבות "עת תיל", מבאר ה'בן לאשורי הכוונה, כתוב בספר קרבן שבת שהקב"ה בקע לחצאיין את הזמן שהוא צרכים להיות בגלות מצרים ת"ל שנה שנאמר ימושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה, ועל כן לא היו במצרים כי אם חצי שנה רק רט"ו שנים, כמו בפרק רבי אליעזר שדילג הקב"ה על הקץ בזכות האבות שנאמר 'kol doodi הנה זה בא מدلג על ההרים מקס על הגבעות'.

בת קול מן השמים ariaה עניי משה רבינו

'ואת האל' ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים', תיבות "ואת האל" נטעם בטעמי המקרא בהטעמה מיוחדת ובטוון גבוה בטעם "ازלא גרש", מבאר ה'ברכה מושלת' לרמזו על שאכן כך הדברים נאמרו בקול רם במיחוד שיצאה בת קול ואמרה ואת האל' ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים, כמו שכותב הזוהר וכן במדרש תנchromא משה שכח אלף ושבע מאות וחמשה ושבעים שעה מהן ווין לעמודין ולא היו נראין, מיד יצאה בת קול ואמרה ואת האל' ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים, והairo הקב"ה את עינויו, ותלה עינויו וראה שהיה עשוין ווין לעמודים. "ازלא גרש" גימטריה "תקמ"ב", ויש להקל את התוצאה של הגימטריה לשניים "ת", "קמ"ב", והינו "ת" כדיודע מה שכתב בזוהר ובספר דרכ' עץ חיים לרומח"ל זיע"א ובספר עברי נחל שהמבנה של האות 'ת' שהקיצה של הרgel שלה יצא לחוץ, וגם אותן זו היא הסוף של אותיות הא"ב, מורה שמשם מהרגל של האות 'ת' הוא ינית עולמות החיצונים רחמנא ליצן, ו"קמ"ב" בא"ת ב"ש יוצא השם הקדוש "שדי" וגם "קמ"ב" סופי תיבות של שמות אבותינו הקדושים "아버지ם יצח'ק ויעקב", והשכחנה נמשכת מהחיצונים שהם אחורי הדעת בעורף שם נעלם הקדושה, ואיתה **במסכת חגיגה** אמר ריש לקיש Mai dktib 'aini al shdi'ani heimora haqab'ha לעולמו שלא דיי, הינו שהשם הקדוש "שדי" מורה שאמר הקב"ה לעולמו שלא יעלים ויסתר ביתור. ועל כן משה רבינו עורר את שם הקדוש שדי, וכן בזכות האבות, אז יצאה הבת קול.

חוות הזהב היו שזרים בכל המשכן

'וקיצץ פתילים', כתוב בעל הטורים תיבת "וקיצץ" מופיע במסורת ג' פעמים בתורה, אחד כאן "וקיצץ פתילים", השני "וקיצץ חנית", והשלישי "קיצץ עבות רשעים" למדנו שבזכות המשכן הנקרא היו ישראל מתוגברים ונוצחים ומתקցין חניתותיהם של האוביינים. מבאר הצדיק מרעננה זיע"א רמייז המשורה בכל סוג במשכן היו טוים את חוטי הזהב, כמו שכתב רש"יiscal חוט זהב היה עם ששה חוטין של תכלת, גביל שהזהב במסכן בא כperf על מעשה העגל, כמו שכתב במדרש אמר הקב"ה יבא זהב המשכן ויכperf על זהב העגל. كذلك הבעל תשובה כמו שכתב **הרמב"ם** בהלכות תשובה שבאותהasha שחתא יתקן. וכותב בספר קוזישות לוי דאיתא במסכת אבות עבירה, ושחטאיהם נעשים כחבלים העגלת חטה, ונקשר לטומאה עד שנעשה רשות גמור רחמנא ליצן, וזהו דאיתא במסכת בבא בתרא תנא היצר הרע יורד ומתחה וועלה ומרגיז נוטל רשות ונוטל נשמה, כלומר שכש מביא את האדים לחטא להփילו ולהחטיאו, וזהו שנאמר פלטני מיד רשות' מילשון "פ'ח ומוקש" הינו חטא עגל "הזהב", "וקיצץ" וסילק את הפה ומוקש, "פתילים" מעבותות עבים לפתילים דקים, "עלשות" מילשון "עשייה ותיקון" שהזהב תיקון לחטא העגל, שייזור בתוכה התכלת ובתוכה הארגמן ובתוכה תולעת השני ובתוכה השש מעשה חושב" ויעשה ממנו המשכן, והינו שנהפכ חושא לנהורא למיתקה כדאיתא במסכת יומא שתשובה מהאהבה נעשוין חזות נזקיות. וזהו הביאור בגין במסורת שעיל דידי' זה ש'קיצץ עבות רשעים' עד אשר נעש דק "וקיצץ פתילים", וגם את הפתילים הכניסו לקדושה על ידי התשובה הגדולה, אז הם פיעלו "וקיצץ חנית" שהtabella חניתו של מלאך המות שהוא הס' מוכל כת דיליה, ואין לו רשות להזיק ח'יו' לנו ולכל בני ישראל אמן.

לקאים בנו חכמי ישראל

הזכיר מتابקש להעתיר בתפילה עברו הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל בהדור שאר חולין עמו ישראל והן אל כביר לא ימאס את תפילותינו.

אורות ההלכה

הגאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א

הלכות פסח - המשך

בדיקות חמץ

ש - מתי זמן בדיקת חמץ?

ת - זמן בדיקת חמץ לפי תקנת חכמים, הואبيل ארבעה עשר בנים מיד עם צאת הכהובים. וחצי שעה קודם לכך, אסור באכילת פת או מזונות יער מרישועור בכיבזה, שמא ימשיך בעשדרתו. אך מותר באכילת פת או מזונות בפחות מהשיעור הזה, או שאר מינין כלולים אפילו יותר מהשיעור הזה. ואם עשה שליח כשיירנו על בדיקת החמצ מותר לאכול גם סעודת קבע בתה או מזונות יותר משיעור בכיבזה. כמו כן אסור להתחילה בשינה או מלאכה חצי שעה לפני זמן הבדיקה, שמא ימשך בשנתו או במלאתו. אך אם התחילה במלאתו קודם לכך, אזו צרכיך להפסיקה גם לכשיניין זמן הבדיקה, וכן הוא הדין לנבי למד תורה.

ש - שיעור קבוע המתוקים בבית הכנסת אחר תפילה ערבית, האם צריך לדחותו או לבטלו, כדי לקיים את הבדיקה בזמן?

ת - אין לבטל או לדחות שיעור תורני קבוע, גם אם הוא מושך לאחר צאת הכהובים. וטוב שבטוו השיעור, יוכירו לציבור שעליהם לקיים מיד את מצוות הבדיקה.

ש - האם צריך לכבות את נורות החשמל שבבנית, כדי לקיים את הבדיקה ורק לאחר הנר?

ת - אמנים מצוות הבדיקה לתחילה היא לאחר הנר ולא לאחר פנס או חשמל, מכל מקום אין צריך לכבות את נורות החשמל בשעת הבדיקה.

ש - החוגים את כל ימי הפסח מחוץ לביתם, ונעלמים את הבית מערב פסח עד לאחר הפסח, האם הם חייבים בבדיקה חמץ בלילה ארבעה עשר?

ת - אם בכוונתם למכוור את הבית על כל תכולתו ישירות לנוי או באמצעות הרבנות, אינם חייבים בבדיקה חמץ באותו הבית, וכך על פי שהם لنימ בדירות לכתילה היא לאחר הנר ולא לאחר פנס או חשמל, מכל מקום אין צריך לכבות את נורות החשמל בשעת הבדיקה.

ש - העובר לדירה חדשה ביום שלושה עשר בניסן, האם הוא חייב בבדיקה חמץ בדירה החדשה? ומה הדין בזה לגבי הדיירים החדשניים הנכנסים לבתו?

ת - העובר לדירה חדשה קודם לארבעה עשר בניסן, חייב בבדיקה חמץ בברכה בדורתו החדש, שכן יתכן שפועלו הבניון הותירו שם שיירוי מזון. כמו כן הדיירים החדשניים לבתו קודם ליל ארבעה עשר, חייבים בבדיקה חמץ בברכה

ש - חדר אשר מירוכז בו חמץ ובเดעתו למוכרו לגוי במכירת חמץ, האם הוא חייב בדיקת?

ת - אם בדעתו למוכרו לנוי על כל תכולתו מערב פסח בשעות הבוקר ועד לאחר הפסח, אין צריך בדיקת חמץ בלילה לנבי השוהים מחוץ לביתם בימי הפסח.

ש - יש שנגנו לפזר בדירות הבדיקה. מה הדין אם לא נמצא חמץ כדי ללקטס בזמן הבדיקה, האם צריך לחפש אחריהם כל הלילה עד שימצא?

ת - ראשית מנהג זה נזכר גם על פי הסוד, אך צריך להקפיד שלא יהיו החתוכות גדולות לשיעור כזית, וכן צריך שישיו עטופים היטב בנייר. אלס אם חיפש הטוב בדירות ודיין לא נמצאו כולם, אין הדעכ אבל יסמוד על ביטול החמצ - הנערך בסיום הבדיקה.

ש - מי שאינו יכול לקיים מצוות בדיקת חמץ בלילה ייד בניסן, האם יכולים אשתו או שלחוו לקיים את הבדיקה במקומו?

ת - בליל ארבעה עשר בניסן מידי עם צאת הכהובים, חייב אדם בבדיקה חמץ לאחר הנר בברכה. ואם אין בעל הבית יכול לקיים בבדיקה זו מכל סיבה שהיא, רשאי לעשות שליח, או לקיים מצוח זו על ידי אשתו או שאר בני הבית. אלס אם יברך בעל הבית, אלא ירכז הבודקים בפועל ולפתיחה צריך שבעל הבית עצמו יבטל את החמצ, וכן לעשות כן בכל מקום שהוא מצען.

ש - האם מוסדות ציבור כגון בתים ננסיות ובתי מדרשות, או חנויות ומרידים, או רכוב פרטי וציבוררי, חייבים בבדיקה חמץ?

ת - מצוות בדיקת חמץ בליל ייד בניסן נהנת בכל מקום שיש לחוש שמא הוכנס בו חמץ, בין שהוא מקום מגורי הקבע או ארעי, וחובב הבדיקה כל על בעל הכס או המומונים עליו. לפיכך צריך האדם לעורך בדיקה זו בדירות, במשרדו, וברכובו הפרטי. כמו כן על נבאי בת הכנסת והופקדים על כל מסדר וארכוש ציבוררי, לעורך בדיקה זו כלתנה. ואלו איז' לבך אלא על הבדיקה של עצמו גובל שאר הנטושים הנוראים נפטרים בברכה זו אףיו כשי הפסק גובל בין בדיקת הבית - לבדיקה שאר הנכסים.

תענית בכורות

ש - מי שהוא בכור רק לאביו או לאמו, האם חייב בתענית בכורות?

ת - כל בכור מאב או אם, חייב בתענית בכורות בערב פסח, ובכלל שמלאו לו שלוש עשרה שנה ויום אחד.

ש - האם טוב שקטן בכור יתענה בערב פסח, מדין חיון?

ת - אין הבכורים הקטנים חייבים בתענית זו, אף מדין חיון. ומכל מקום כבר פשט המנהג שהאב מתענה במקום שבו הקטן, וגם היה האב בכור עצמו, מתענה האם במקום בנה.

ש - האם בת שהיא בכורה, חייבת בתענית זו?

ת - יש אמורים שcms בנות בכורות מותענות בערב פסח, אך אין לנו מהם כן, ועל כל פנים טוב שנס היא תשתרף במסיבת סיום מסכת בערב פסח, כדי לצאת ידי חובה כל הדעות.

ש - האם יש להחמיר בתענית זו, כדי שאר תעניות ציבור?

ת - מקור תענית זו הוא במנהג שנחנו ישראל, זכר לנו שעשה עמו הקב"ה אשר הכה את כל בכורי מברים ופסח על פתח ביתו בישראל, ועל כן יש להקל בה וותר מרשות תענית ציבור כגון: במקום חורי שאינו בו סוכה, או אליו במקומות כאב וצער, וכן חתן בתוך שבעת ימי חופת, או שלושת בעלי הברית. ואפיו מישים מסכת פטור מטענית זו. ופושט שמעוברות ומיניקות או אפילו يولדות תוך עשרים וארבעה חדש מימים לידתן, אין לה רשות להחמיר בתעניות זו.

ש - בכור המשתרף בסעודת מצוח בערב פסח, האם נפטר על ידי זה מתענית?

ת - בכור המשתרף בסעודת מצוח בערב פסח, כגון: סעודת חתן וכלה, בתוך שבעה ימי רופותם, או סעודת ברית מילה, או סעודת פדיון הבן, או סעודת סיום מסכת, הרו זה פטור מטענית בכורות. ואך רצוי לעשות כן, כדי שיוכל לקיים את מצוות ליל הסדר כהלכתן.

ש - סעודות סיום מסכת צריכה להיות דока בפתח, כדי לפטור את הבכורות מטענית זו?

ת - נראה שאין צורך להחמיר זהה, ובפרט שבתי הכנסת כבר הוכשרו לפסח, וסעודה בפתח תגרום טרחה יתרה להנכאות. ועל כן אפשר לצאן די חובת סעודה זו, בטיעתית ייון או אכילת עוגיות ופירות וכיוצא בזה.

ש - האם צריך שהכור יהיה נוכח בעצם בשעת סיום המסכת, או די בכך שיטעום מסעודת הסיום?

ת - טיעמת סעודות סיום מסכת בלא שימושה באלה שימושה הסיים, אינה מועילה כדי לפטור את הבכורות מטענית. לפיכך צריך שהכור את סיום המסכת, ואותם בכורות השולחים שליח במקומות להביא להם פירות או עוגיות מן הסיום, טעות בידם.

ש - האם סעודות סיום ספר הזוהר או מסכת משנהות, יש בה כדי לפטור מטענית זו, או צריך דוקא סיום מסכת גמרא?

ת - לתחילת הלילה יש לסמוק על סימוק מסכת מן התלמוד, או על ספר מהוויה. ובמקומות שאין מצוי מי הרוב את סיום המסכת, ואותם בכורות השולחים זוהר, אפשר לסמוק על המקילים לצאן די חובה בלימוד מסכת משנהות עם פירוש רבינו יונה מברטנורא.

ש - האם הרבה המסכים מסכת, רשאי לסייע בכמה בתי הכנסת כדי לפטור בכורות נספחים מטענית?

ת - כיון שישים באותו יום מסכת במקום אחד, כבר נסתהים ליום אותה המסכת ושובב אליו אפשרות סיום במסכת מהה תלמוד או ספר בכך כלום כדי לפטור בכורות נספחים מן התענית.

ש - במסים מסכתות שונות, האם רשאי לעורך סעודות סיום לכל מסכת בנפרד בתנאות שונות, כדי לפטור בכורות נספחים מן התענית?

ת - מותר לעשות כן אף לתחילת הלילה, מפני שהסומים מתיחסים לכל מסכת בנפרד, ובפרט שיש בה כדי לזכות את הרבים ולפטור בכורות נספחים.

שריפת חמץ מהשטים

ליל התקדש חנוכה הפסח. ביום המדרש של דובר מוסול מלך יהודים לבושים בגדי תורה, מתוכנים לתפילה. פפטע נכסנו לאולם שני יהודים נסערים, מותוכים בינויהם בלחת ומונופים בידיהם בהתרשות. הם הטיחו זה בוה האשומות קשות.

היו אלו אחריו שטמו אל ובצלאל-חכים. שני יהודים טובים שניהלו עסק מסווק: מפעל לייצור בירה. תוצרתם נמכרה בכל הסביבה והפעל היה משגש למדי. השנאים יצאו מבתייהם לעבר בית חנוכת שמחים וטורבל, אך שנפלו בו, נדע להם תוך כדי שריפה כי... שכך למכור את החמץ אשר במפעלים: האחד ספק על חברו, וכן יצא שהחומר לא נמכר.

מה עושים עכשו המוחשיים מלאים חמץ. כל חיות הבירה, הכללים, המכשירים, שקיidanן – הכלל חמץ גמור. על הכלל תל האיסור החמור של "בל יראה ובל ימצא".

הכל חצופפו שבב רביהם לשמעו מה יפסיק. הרוב קרא אליו את הדין והשווים דע בנישא. "עליכם לשפוך את כל הבירה המוכנה, ולאיש אסור להנות ממני", פסק רב. "את הכלים, הדגים, וכל יתר הרטיטים שעסגור היבט לפחותימי הפסח, ואחריך אורה לכם כיצד להזוזו".

אך מה שהתרדי את השותפים לא היה הועבד שבעצם חם איבדו את כל אשר להם. היצקה להם העבירה החמורה של חמץ כמו טהור לנ��ות את הבית מהחמצ, לבער כל פירור, וכלה נשל לו בכוורת כה ענקית של חמץ גמור! בדמעות בעיניו פנה בצלאל-חחים אל הרוב וביקש דרך תשובה. גם השותף השני הצטרכ לבקש.

יוסורי המצעון של השניים נגע לליבו של הרוב. הם היו יהודים פשוטים, אך ישרים ויראייה. "יתוק הכספי הרבה, אותו קיבלתם על עצכם באחבה, מהוה כבר תשובה עבורכם", קבע הרב. הוא שודם, הזוכר לשם שותם, וצעריך לשומו ולשוכוח כל דאגה.

אחריו התפילה פנו המתפללים איש לבתו לערכית הישדר. בצלאל-חחים היה מזוכא. הרוב הריש או אמנס, אך בלבו הרגש שני די בך. הוא חשב הרבה בעינויו, ולבסוף הניע לדי החוללה: מעתה לא יהיה עוד מבית-המיבש שלו. לבבו — בית המיבש אכן קיים עד. רק לאחר שהחליט כך, רוחו ל. הוא ניגש לעזרב את הישדר. במקפון שקט ובלב שמה.

מאוחר בלילה, אחרי סיום הישדר, כששכב ביחסון, הבחין בצלאל-חחים מבדחונו בסוף אודם לרוח האופק. אישים פרצה דיליקת הרחוב מהה יהודים שמיhiroו למקום שנאה ריח עשן חורף.

כל שהתקדים בצלאל-חחים אל מקומות שריפה, כן בירה בלבו הרגשה מזורה. ואmens, הלהבות פרצו מבית-המיבש הבירה ומושני בתים סמוכים. לנוכח הלהבות היה

מכירת חמץ תתקיים בבנין הרובנות והמועצה הדתית רחוב התלמוד 8, באר-שבע

**החל מא' בניין תשפ"א (14.3.21)
 ועד יב' בניין תשפ"א (25.3.21)
 החל מהשעה 9:00 ועד השעה 14:00
 וכן בתיהם הכנסת באמצעות
 רבני בתיהם הכנסת בלבד.**

כשרות המוצריים

בקניית מוצריים לפסח יש לוודא של מוצר יש
כשרות לפסח תשפ"א
 מגוף המוסמך וידוע הרשאי לחתת הקשר למוצריים.
 אין להסתמך על מדבקות הכתוב עליהם כשר לפסח!

הציבור מתקבש לתרום בעין יפה

לחבצען קמחא דפסחא

של הרובנות והמועצה הדתית באר-שבע

התוצאות ניתנות

לחבצען קמחא דפסחא" בלבד!

ברכת האילנות

**החל מיום ראשון
א' בניין תשפ"א (14.3.21)**

ברור, כי אפשר תקופה להצליל את בית-המיבש ולהזכיר כי נותר רק לדאג לכך שתשתא לא תאהו גם במגנים חמוצים.

השחר החל להפצע כושא דעמתה. מבית-המיבש ומשני הבתים הסמוכים, שביהם גרו איכרים נוכרים, לא נותר מואמה.

היהודים הקיפו את בצלאל-חחים כשם מביעים רגשות השותפות בערו על הנזק גדול. לחפותם קיבל את התהומות בפנים קורות מואמות. האנשים החשובים ללבם ידעו טופיה עליון עקב הצרות.

בצלאל-חחים קישש אחר שותפו וכשהם מוצאו למקום מיחור לבתו והעירו משנתו. "אהרונ'-שומאלא" בשורה טובות: בית המיבש נשרף עד עפר!", קרא בהתרגשות. "ברוך השם: הכל עליה בלהבות!".

השouter שיפרש את עיניו בתימרון. "מה המשמה הזאת?", שאל.

"איך מבין: הלא חמץ נשרף? הער לנו ובעיר את חמץ שלנו!", התרגש בצלאל-חחים. "מיילא נדרתי מדר כי לא איהנה עוד מבית-המיבש".

אטראת תפש שותפו את המתරחש. "ה' נון וה' לך, יהי שם ה' מבורך", אמר בשקט.

בצלאל-חחים שם פעמו לבית הכנסת ששוחה שם וועליז. בפעם שחווב בצד ימין ווילל לעזרו לשני חברי כדי יגידו מנגסים. אחד הנאספים אמר שחריפת היהת עשו מנ השמים, על שלא מכיר את החמץ לפני הפסק.

"לא עמש", קרא בצלאל-חחים, שנכנס באותו רגע. "לא עמש, אחוי, כי אם מתנה: מתנה מן השמים! ה' מזל לנו על חטאנו".

אחריך נודעה סיבת השירפה: שני גוים זקנים, שהיו שכנים שנים, רבוות, התקוטטו בעבר תג'חפסה, ואחד מהם מתגונפל על ערוו במרוץ, שבר כביה מצלעתו והוורו מוטל שותדים, עד כי נאלץ לקבל טיפול רפואי.

בנו של המוכה נשבע לנוקם את נקמת אביו. בחסות החשיכה יצא אל בית השכן והצית את הבית. שלישיה מבני המשפה הצלחים להימלט מבעד לדילוק שחתופה אחריהם ניספו בבורר בדורם, גם לבית-המיבש וגם לבתו של השכן המצית.

היהודים בבית-המיבש הודיעו למשמע רוחצת המושיע. השורה סבב הפרשה עד התפילה החוליטה הקצר שנוטר עד התפילה החוליטה לומר תחילה. בצלאל-חחים גוש אל חבריהם אמר בדורם, פסוק אחר פסוק. החיבור, שהצטורן, לקריאות המזמורים שבת אמרו הפסוקים, מפי היהודי שאך לפני שעת אחותות נשרף כל רכשו והוא כל היה...

**לעילו נשמה
רב יוסף שלמה טריקי ז"ל
בר עליה ז"ל
והרבנית רחל טריקי ע"ה
בת סמי ז"ל
ת. ג. ב. ה.**